

Αναδημοσίευση από Το Σχόλιο της Δευτέρας του Σελιδοδείκτη

Του Χρήστου Κυργιάκη

Κι έρχεται η ώρα της αναδρομής και του απολογισμού. Η ώρα που είσαι εσύ κι ο εαυτός σου. Που αναλογίζεσαι τι έκανες και τι δεν έκανες. Η ώρα των μεγάλων ρήξεων ή των μεγάλων συμβιβασμών. Άλλες φορές αυτή έρχεται σαν σε προγραμματισμένο ραντεβού, άλλες φορές νωρίς και βίαια -πριν την καταστροφή- κι άλλες αργοπορημένη, μετά το πέρασμα του τυφώνα που δεν άφησε τίποτα όρθιο στο πέρασμά του.

Κι εκεί, μέσα στη σιωπή αυτής της αναμέτρησης, αρχίζεις να ξεδιαλύνεις τα πρόσωπα, αυτά που σε ξεγέλασαν κι αυτά που στάθηκαν δίπλα σου. Μα και τα γεγονότα, αυτά που σε φόβισαν κι αυτά που σου έδωσαν φτερά κι αυτοπεποίθηση. Όσα πίστεψες, όσα αγάπησες, όσα άφησες να χαθούν γιατί δεν βρήκες τη δύναμη να τα κρατήσεις επειδή τα νόμισες δεδομένα.

Κι είναι τότε που αντιλαμβάνεσαι πως τίποτα δεν χάθηκε στ' αλήθεια. Όλα ζουν μέσα σου, μεταμορφωμένα, σαν παλιές φωτογραφίες που ξεθωριάζουν αλλά ποτέ δεν σβήνουν. Αρκεί να ξεθάψεις τη δύναμη που κρύβεις από φόβο μέσα σου.

Αυτή τη δύναμη που κινούσε τα βήματα όσων στη ροή της Ιστορίας, ούρλιαζαν για το δίκιο καθώς θυσίαζαν τη βολή τους για να έχουν Ήλιο οι ανήλιαγοι, ψωμί οι πεινασμένοι και σπίτι οι ξεσπιτωμένοι.

Αυτή τη δύναμη που κινεί και σήμερα τα βήματα όλων όσων ουρλιάζουν για το δίκιο και θυσιάζουν τη βολή τους για να έχουν Ήλιο οι ανήλιαγοι, ψωμί οι πεινασμένοι και σπίτι οι

ξεσπιτωμένοι.

Ίδιες οι πληγές, ίδιες οι αιτίες, ίδιες και οι μάχες μέχρι την τελική νίκη.

Κάποιες πληγές δεν κλείνουν, όχι γιατί πονούν, αλλά γιατί θυμίζουν. Θυμίζουν ποιος ήσουν πριν και ποιος έγινες μετά.

Και τότε, ανάμεσα σε όλα τα θραύσματα, μπορεί να βρεις κάτι απροσδόκητο: ένα ψήγμα γαλήνης, μια αίσθηση συμφιλίωσης με το πέρασμα του χρόνου.

Γιατί, στο τέλος, δεν είναι ο απολογισμός που μετράει, αλλά το βλέμμα που ρίχνεις πίσω. Αν μπορείς να κοιτάξεις το παρελθόν χωρίς να σε πνίγει, τότε ίσως έχεις ήδη συγχωρήσει τον εαυτό σου για όσα έκανες, για όσα δεν έκανες και για όσα άφησες να σου κάνουν.

Δεν είναι ήττα να δειλιάσεις, και να σταματήσεις από φόβο. Ήττα είναι να κάνεις πίσω βήμα το βήμα καθώς θα σε νικάει ο φόβος μέρα τη μέρα.

Κι ύστερα, χωρίς να το καταλάβεις, βρίσκεσαι να περπατάς σε δρόμους γνώριμους, εκεί όπου κάποτε είχες αφήσει κομμάτια σου.

Εκεί που τα συνθήματα γίνονταν πράξη και τα όνειρα πραγματικότητα.

Αρκεί να νικήσεις τον φόβο.

Τότε θα δεις πως οι στροφές μοιάζουν απότομες μα δεν είναι. Οι γωνιές που κρύφτηκες μοιάζουν ίδιες, μα δεν είναι. Ίσως άλλαξαν τα φώτα, ίσως οι σκιές έγιναν πιο βαθιές ή ίσως απλώς άλλαξε το βλέμμα σου.

Κάθε βήμα φέρνει και μια ανάμνηση. Ένα χαμόγελο που δεν κράτησε, μια λέξη που δεν ειπώθηκε ποτέ, ένα όνειρο που έμεινε μισό. Μα δεν πονάει πια όπως τότε. Τώρα υπάρχει μια γλυκύτητα μέσα στη νοσταλγία, σαν να αναγνωρίζεις πως ότι πέρασε, σε έπλασε.

Και μέσα σ' αυτή τη διαδρομή της επιστροφής, συναντάς τον εαυτό σου ξανά, όχι όπως ήταν, αλλά όπως έγινε. Πιο ήσυχο, πιο ταπεινό, πιο αποφασισμένο, πιο δυνατό, πιο αληθινό.

Γιατί, τελικά, οι καταιγίδες δεν ήρθαν για να σε γκρεμίσουν, αλλά για να σε ξεπλύνουν.

Κι εκεί που νόμιζες πως όλα είχαν τελειώσει, πως δεν απέμεινε τίποτα να ειπωθεί ή να σωθεί,

αρχίζει να αναδύεται μια λεπτή φλόγα. Δεν είναι δυνατή, ούτε εκτυφλωτική. Είναι εκείνη η ήρεμη φλόγα που δεν καίει. Μόνο φωτίζει. Φωτίζει τις πληγές, τα λάθη, τις χαμένες ευκαιρίες. Και ξαφνικά όλα αποκτούν νόημα.

Καταλαβαίνεις πως η ζωή δεν σου χρωστάει τίποτα κι όμως, σου έδωσε τα πάντα: τη δυνατότητα να αλλάξεις, να αγαπήσεις, να πέσεις και να σηκωθείς, να συνεχίσεις, να πολεμήσεις. Και τότε, χωρίς φανφάρες, χωρίς υποσχέσεις, γεννιέται μέσα σου η πιο σιωπηλή, αλλά και η πιο βαθιά απόφαση.

Να συνεχίσεις.

Όχι όπως πριν, με φόβο και αμφιβολία, αλλά με μια παράξενη βεβαιότητα πως κάθε τέλος είναι απλώς μια άλλη αρχή. Και μέσα στη γαλήνη αυτής της επίγνωσης, χαμογελάς. Όχι για όσα έγιναν, αλλά για όσα ακόμη μπορούν να γίνουν.

Και τώρα, καθώς ο ουρανός ανοίγει και το φως απλώνεται ξανά πάνω στα ερείπια, οι ξεσπιτωμένοι επιστρέφουν νικητές. Όχι επειδή ο πάνοπλος αντίπαλος εξαφανίστηκε αλλά επειδή οι ξεσπιτωμένοι δεν ξεριζώθηκαν. Και τότε συνειδητοποιείς πως τίποτα δεν χάθηκε στ' αλήθεια. Κάθε πληγή έγινε ρίζα, κάθε δάκρυ στάλα που πότισε κάτι νέο μέσα σου. Δεν υπάρχει πια φόβος, μόνο μια γλυκιά αποδοχή πως όλα όσα πέρασαν ήταν ίσως αναγκαία για να φτάσεις εδώ.

Στέκεσαι στο κατώφλι της νέας σου αρχής, γυμνός από προσδοκίες, μα γεμάτος παρουσία. Και εκεί, μέσα στη σιωπή, ακούς για πρώτη φορά καθαρά τον εαυτό σου να ψιθυρίζει:

«Είμαι ακόμα εδώ.»

Κι ο ψίθυρος γίνεται βουή από εκατομμύρια ψιθύρους γεμάτη ελπίδα και σιγουριά πως όσα κι αν χάθηκαν ήρθε η ώρα να επιστρέψουν πολλαπλάσια.

Και τότε, η ώρα αυτή θα έρθει σαν σε προκαθορισμένο ραντεβού, και θα είναι για σένα.

Και θα είναι και η δική σου ώρα.